

VAN OUDE EN NIEUWE KRANTEN



CO VAN DER STEEN-PUPERS

G.F. CALLENBACH n.v. NUKERK

CO VAN DER STEEN-PIJPERS

VAN OUDE
EN NIEUWE KRANTEN



Geïllustreerd door W. G. van de Hulst Jr

G. F. CALLENBACH N.V. · UITGEVER · NIJKERK



I. BRAMMETJE BUITENHUIS

Een klein kereltje, met steil, wit haar, een paar boze, blauwe ogen, en helemaal onderaan, een paar dunne benen met ijzeren beugels, dat is Brammetje Buitenhuis. Hij woont in een aardig huisje aan de haven. In die haven liggen schepen, die gelost en geladen worden. Op de kade rijden vrachtauto's af en aan en handkarren rammelen over de keien. Arbeiders werken en roepen.

Kinderen spelen. Nee, als je aan de haven woont, hoef je je nooit te vervelen.

Brammetje heeft een lieve moeder en een sterke vader. Hij heeft drie broertjes en twee zusjes. Hij heeft een karretje, dat gemaakt is van een kistje op wielen, waar je zo fijn mee van een hoogte af kunt rijden.

Maar hij heeft óók die beugels. En die bederven alles! Daarom kijkt hij altijd zo boos, en is hij altijd zo mop-perig.

Hij is ziek geweest. In het ziekenhuis, en thuis. Een hele poos. En toen hij weer beter was, waren zijn benen zo dun en zo slap! Ze konden hem niet meer dragen. Ze zouden kromgroeien. En daarom draagt hij nu die beugels. Die houden z'n benen recht.

„Een jaartje maar,” heeft de dokter gezegd.

Net of een jaar niet lang, niet verschrikkelijk lang is. Hij moet erg rustig doen. Niet hard lopen, en niet springen. Geen haasje over, of andere wilde spelletjes! Niets! En nu voelt hij zich zo erg alleen.

Nooit kan hij ergens aan meedoen. Roversje spelen... mag niet! Voetballen. . . . mag niet! Krijgertje, voetje van de grond. . . . mag niet, mag niet!

Eerst vroegen ze nog wel: „Bram, doe je mee?”

Maar hij werd altijd boos en nu vragen ze het niet meer. Nu staat hij maar zo'n beetje te kijken en doet net of 't hem niks schelen kan.

Maar o, hij zou zo graag meedoen, er ècht bij horen! Op school is 't ook niet prettig. Hij is een hele poos thuis geweest.

En nu is 't zo moeilijk, de sommen, en die vreemde woorden bij dictee. Hij weet nooit hoe hij ze schrijven moet.

Ze hebben pas een nieuwe meester. Die weet niet, dat Brammetje zo lang ziek geweest is.

Die zet veel rode strepen in Brams schrift en hij zegt, dat hij beter op moet letten. Nooit wint hij het als meester een plaat of een potlood geeft voor 't mooiste opstel. Hij kan niks, *niks!*

Tegen niemand zegt hij iets van dit grote verdriet. Hij tobt maar stilletjes in z'n eentje. 's Avonds in bed, als niemand hem hoort, huilt hij soms zachtjes. Omdat hij niks kan. Omdat hij zo alleen is. En omdat hij die akelige beugels dragen moet.

De kinderen zijn er al aan gewend.

In 't begin riepen ze wel eens: „Ha, Brammetje IJzerpoot!”

Nu letten ze er niet meer op.

Bram is er *niet* aan gewend. Hij went er *nóóit* aan. Hij zou ze wel in de haven willen smijten die beugels, of onder de tram gooien.

Maar hij *dóét* het niet. Hij loopt door het dorp of ze aan z'n benen vastgegroeid zijn. Of ze bij hem hóren. En niemand merkt iets van z'n boze gedachten. Ze denken alleen maar: „Wat een vreemde, stille jongen is dat. Niks vriendelijk!”

Moeder heeft er verdriet van, dat haar jongen zo'n knorrepot geworden is. Ze stopt hem wel eens een extraatje toe, een ei, of een plak koek met dik boter. Eigenlijk zou hij naar zee moeten. Dan zou hij wel weer sterk worden en stevige benen krijgen. Maar dat kost zoveel geld. Dat kunnen vader en moeder niet betalen. Jammer!

II. VAN EEN GROOT EN EEN KLEIN MEISJE

Brammetje heeft twee vriendinnetjes. Eén net zo groot als hij zelf.

En één heel klein, een baby. Ze ligt nog in de wieg.

Die grote dat is Doekelientje. Of eigenlijk is dat geen vriendinnetje. Ze speelt nooit met hem. Maar hij vindt haar erg lief. En erg mooi.

Haar jurkje is wit, met rode strepen. Net of het altijd feest is. En ze heeft prachtige krullen. Net als Prinsesje Goudhaar, uit z'n sprookjesboek.

Op school zit ze in de bank vóór hem. Dat vindt hij fijn. Ze mag altijd z'n gom gebruiken. En als ze de potloden ruilt, omdat hij een mooiere punt heeft, vindt hij 't helemaal niet erg.

Misschien wordt ze nog wel eens ècht z'n vriendinnetje. Dan gaat ze mee naar z'n thuis. En dan laat hij haar alles zien: z'n kar en z'n speelgoed, en z'n tekenboeken. En dan spelen ze, dat zij een prinsesje is en hij een knecht, die alles doet wat zij graag wil. Dat zal fijn wezen.

't Andere vriendinnetje is eigenlijk óók geen vriendinnetje.

Dat is Margreetje, z'n zusje. Ze is nog niet eens één jaar. Hij houdt heel veel van haar. Iedere middag als hij uit school komt, mag ze even bij hem op schoot. Dan praat hij tegen haar. Dan vertelt hij haar alles, of ze een echte vriend is.

Van die akelige beugels vertelt hij, en van die moeilijke sommen. En ook van Prinsesje Doekelientje.

En ze zegt: „uh. . . . uh. . . .,” net of ze alles begrijpt. Soms mag hij met haar rijden in de wagen. Hij doet het alleen in de tuin. Op straat wil hij niet. Hij is bang dat de jongens hem zullen uitlachen, of zeggen dat hij een kindermeisje is.

Margreetje vindt rijden heerlijk. Ze kraait van plezier en trappelt met haar blote beentjes.

Doekelientje en Margreetje. . . . gelukkig dat die er nog zijn!

Maar op een keer. . . .

't Is een warme middag. Veel te warm om sommen te maken. Bram kènt ze niet. 't Zijn van die akelige sommen. Van meters en decimeters. . . .

Hij kijkt naar Doekelientje. Van de mooie krullen zijn vlechten gemaakt. En onderaan iedere vlecht zit een glanzend rood haarlint. Móói staat dat! Alleen. . . .

't ene lint zit een beetje dubbel. Dat is niet mooi. . . .

Bram legt zijn potlood neer en probeert heel voorzichtig de strik netjes te maken. Net zo netjes als de andere. 't Duurt een hele poos. 't Lukt bijna.

Dan ineens draait Doekelientje. met haar hoofd. De strik glijdt van de vlecht en blijft in Brammetjes hand.

Gauw gooit hij hem op de bank.

Doekelientje is boos. Ze steekt haar vinger op.

„Meester, Bram Buitenhuis trekt de strik uit m'n haar!”

Meester is verwonderd. Bram is zo'n stille jongen.

Hij kijkt wel altijd erg donker en hij doet onverschillig. Maar ondeugend, nee, dat is hij toch niet.

„Is dat waar, Bram?”

Bram zegt niets. Hij houdt zijn lippen stijf op elkaar en z'n ogen kijken nog bozer dan anders.

Hij trøk de strik er niet uit. Maar hij kan toch niet zeggen, dat hij 't juist netjes wilde maken? Dat hij 't zo mooi vindt: die krullen van goud, met die rode linten? Hij kijkt maar. Op zijn bank ligt de strik.



Doekelientje heeft het niet gedaan. Dan *moet* Bram het gedaan hebben.

„Waarom deed je dat?” vraagt de meester weer. En Brammetje zwijgt maar. Hij zal wel moeten schoolblijven. 't Kan hem niks schelen. Hij verklapt het tòch niet: z'n geheim, dat Doekelientje een prinsesje is.

„Bram, ga jij voortaan maar op de achterste bank zitten. Dat lijkt me een mooi plaatsje voor jongens, die meisjes plagen! Neem je schrift maar mee!”

Bram schrikt. Achter in de klas staan twee lege banken. Als hij op de achterste moet zitten, is de bank vóór hem leeg. Dan is het net of hij er niet meer bij hoort. Niet meer bij de klas en niet meer bij Doekelientje. Dan. . . .

„Komt er nog wat van?”

Meester wordt boos.

Alle kinderen kijken als Bram z'n bank uitschuift en naar de achterste bank gaat. Hij bonkt met zijn beugels, of het hem helemaal niet schelen kan. Maar hij vindt het zo erg, zo èrg! Hij bijt z'n tanden op

elkaar om niet te huilen. Hij zou wel willen roepen: „Meester, ik dééd het niet! Laat me toch weer op m'n eigen plaatsje zitten. Meester, laat me d'r toch óók bij horen!” Maar hij doet het niet. En meester kijkt niet meer naar hem. Die vindt hem onverschillig, en stiekem, en brutaal.

Als Brammetje naar huis gaat, is er in zijn kleine hartje een groot verdriet. Hij hoort niet meer bij de klas. Hij zit niet meer achter Doekelientje. Nu wordt ze vast nooit zijn vriendinnetje. En meester heeft een hekel aan hem! Als ie maar geen beugels had, dan zou iedereen wél vriendelijk zijn.

Zie je wel: alle mensen kijken naar hem. Ze denken: „Wat een gekke benen heeft die jongen!” Nijdig schopt hij een steen over de straat. „Denk een beetje om de ruiten!” moppert een oude meneer.

Zie je nu wel: iedereen heeft een hekel aan hem!

„Dag, m'n jongen,” zegt moeder. „Foei, wat kijk je zwart. Ik zou bang van je worden. Was het fijn op school?”

„Als je beugels hebt, is 't nergens fijn!”

„Hebben ze je er dan mee geplaagd?”

„Nee.”

„Nou dan, de mensen kijken niet naar je benen, maar naar je gezicht. En als je altijd zo boos kijkt, zijn ze vanzelf ook niet vriendelijk. 't Komt helemaal niet door de beugels. En over een jaartje ben je blij, dat je benen zo mooi recht gebleven zijn!”

„Ja, een jaartje, en dan nog een jaartje, en dan nòg een, jullie zeggen maar wat!”

Moeder zwijgt. Als Bram zo'n bui heeft, is er tòch niet met hem te praten. Ze gaat maar gauw Margreetje halen. Dat is nog het beste middel om hem in de goeie stemming te brengen.

Maar 't duurt dit keer heel lang voor hij begint te praten.

Hij kijkt stil naar haar lieve, blauwe oogjes, en naar haar kleine, rose teentjes. Hij rolt de dikke babykrul om z'n vinger.

„Uh...” zegt ze, „uh...” Weet je helemaal niks te vertellen, grote broer?

„Jij bent lief,” zegt hij. „Maar de mensen niet. Ze kijken naar je benen als je van die gekke beugels dragen moet. Als je een strik netjes wilt maken, denken ze dat je 'm expres er uit trekt. En als je tegen een steentje schopt, denken ze dat je ruiten wilt ingooien. Je hoeft heus niet je best te doen om lief te zijn, want ze geloven je toch niet.”

Hij veegt met haar truitje langs zijn ogen. Er willen tranen komen en dat mag niet.

„Uh... uh...” zegt Margreetje.

„Je hoeft ook niet te bidden,” gaat Bram verder, „dat helpt tòch niet!”

Bram heeft niet gemerkt, dat moeder binnenkwam. Nu heeft ze gehoord wat hij zei.

„Maar Bram, dat mag je toch niet zeggen! Dat is haast even erg als vloeken!”

„En toch is het waar!” houdt Bram boos vol.

„Ik heb wel honderd keer gebeden, of ik die beugels niet aan hoef naar school, en 't moet toch! En zo is 't altijd. Dan helpt bidden toch niet?”

„Maar jij weet niet, wat de Here goed voor je vindt!”

„Nou, dan hoef je toch niet te bidden?”

„Jawel, dat wil de Here. En dan moet je geloven, dat Hij geeft wat voor jou het beste is. Als Margreetje nu eens de schaar gepakt had, wat zou je dan doen?”

„Afpakken, natuurlijk, ze kan wel in d'r oogjes steken.”

„Ja maar, als ze 'm nu zo vreselijk graag wilde hebben en er erg om huilde? Wat zou je dan doen?”

„Toch afpakken. Ze begrijpt toch niet dat het gevaarlijk is?”

„Juist, en wij begrijpen niet, waarom de Here ons nu niet geeft wat we zo graag willen. En toch moeten we tevreden zijn. En toch moeten we bidden. Maar altijd er bij zeggen: Uw wil geschiede!”

Zusje moet weer in de wieg.

Moeder gaat brood snijden, in de keuken.

Bram hoort haar zingen:

De Heer moet gij vertrouwen,
Begeert gij d' uitkomst goed.
Op Hem uw hope bouwen,
Zal 't slagen wat gij doet.
Door geen bekommelingen,
Geen klagen en geen pijn,
Laat God zich iets ontwringen,
Hij wil gebeden zijn.

Bram kent het wel. Hij heeft het op school geleerd.
Hij begrijpt: moeder bidt wèl! Moeder gelooft en vertrouwt wèl!

Maar . . . moeder heeft ook geen beugels!

III. DE WEDSTRIJD

Het is Zaterdagmorgen. Meester Van Spaanderen staat voor de klas. Hij bladert in een boek, een prachtig tekenboek. Nu en dan houdt hij 't even in de hoogte en schudt zijn hoofd heen en weer, of hij zeggen wil:

Wat is dat toch geweldig mooi! Z'n ogen glinsteren vrolijk.

De kinderen kijken in spanning toe. Ze voelen: er gaat wat gebeuren!

Dan geeft meester 't boek aan Hillie Keekstra. Die zit op de eerste bank.

Zou ze 't mogen houden?

Zou ze er in mogen tekenen?

Of allemaal, om de beurt?

„Bekijken en doorgeven!” zegt de meester.

Om de beurt bladeren ze er in. Wat een fijn boek! Een blad met een voorbeeld. En een leeg blad er naast om 't op na te tekenen. Schepen, auto's, huizen, koeien en kippen, van alles staat er in. Je kunt 't ook kleuren.

Wat zou meester toch met dat boek willen?

't Komt ook bij Brammetje. Die kan 't haast niet weer afstaan. Zo'n mooi boek heeft hij nog nooit gezien.

Misschien mag hij er ook in tekenen. Dan neemt hij die schepen. Dat tekent hij 't liefst. Thuis heeft hij alleen maar een oud schrift of de achterkant van een kalenderblad.

Als 't boek helemaal rond geweest is, vraagt meester: „En wie zou dat nu wel willen hebben?”

Nou, dat is me ook een vraag! Iedereen natuurlijk!

Alle vingers gaan de hoogte in. Ook die van Brammetje. Brammetje vergeet zelfs boos te kijken. Hij rekt zich helemaal uit om z'n vinger zo hoog mogelijk te krijgen.

Tékenen, dàt kan hij. In 't ziekenhuis, en thuis, toen hij nog niet naar school mocht, heeft hij almaar getekend. Wat zou het fijn zijn om zo'n prachtig tekenboek te hebben. Moeder kan het niet betalen, dat weet hij zó wel.

„Mooi,” zegt meester, „dan zullen we eens kijken wie het verdient.”

Teleurgesteld valt Brammetje terug in z'n bank.

Bah, een wedstrijd natuurlijk. Wie 't mooiste opstel heeft, of 't verst kan lezen zonder fout. Dat wint hij toch niet, nooit!

En hij kijkt weer even boos als altijd.

Meester let niet op hem.

„Wie weet, wat we nu gaan doen?”

Ze raden allemaal door elkaar.

„Wie in een uur de meeste tafels kan maken....”

„Mis!”

„Wie 't mooist geschreven heeft....”

„Mis!”

„Wie de meeste tieners heeft voor z'n versje....”

„Mis, mis, allemaal mis! Jullie raden het toch niet.

Luister maar eens: Wat is er nodig om zo'n boek te maken?”

Dat weten ze allemaal wel.

„Inkt, drukletters, karton, papier....”

„Papier, juist, nu zijn we, waar we wezen moeten. Iedere dag worden er boeken gemaakt en kranten gedrukt. Daar is papier voor nodig. Massa's papier.

Maar . . . van dat papier is er veel te weinig. Nu gaan wij helpen om de voorraad wat groter te maken. Jullie gaan overal de oude kranten ophalen. Oude kranten kunnen gebruikt worden om weer nieuwe te maken. Alleen schone natuurlijk. Netjes er om vragen en beleefd bedanken. 't Is nu Zaterdag. Donderdagmiddag moeten jullie ze meebrengen. En wie de meeste heeft, wie de hoogste stapel voor de klas zet, die krijgt dit tekenboek." Nog eens gaat het boek de hoogte in.

„En nu aan je sommen, mars!”

Brammetjes boze bui is weer een beetje gezakt. Dàt is een fijne wedstrijd! Daar kan iedereen aan meedoen. Knappe en domme jongens. Je hoeft er niet bij te schrijven of te rekenen. Niet hard te lopen of ver te springen. Daar kan je aan meedoen, zelfs als je beugels draagt.

Wat zal hij z'n best doen. Hij heeft thuis z'n kistje op wielen. Vanmiddag maakt hij er een sterk touw aan. Hij móet het winnen! Hij móet dat prachtige boek hebben!

Op weg naar huis denkt hij nergens anders aan dan aan 't tekenboek.

Die schepen . . . eerst natekenen en dan kleuren . . . Nu kan hij eindelijk ook ergens ècht aan meedoen!

IV. KRANTEN OPHALEN

Moeder, moeder, mag ik alle ouwe kranten die u hebt! 'k Ga een boek verdienen! 'k Moet er een heleboel hebben!"

„Zullen we maar eerst eten, Jantje ongeduld?" zegt moeder plagend.

Brammetje hoort het niet eens.

„Hebt u er veel?"

„Nou, erg veel niet, maar alles bij elkaar.... Op 't fornuis ligt er een, en in 't schillenmandje...."

Brammetje stampvoet. „Nee, die niet! U begrijpt er niks van. Schóne, die nog niet gebruikt zijn, alleen gelezen!"

„Een beetje kalmer kan ook wel, Bram," roept vader uit de kamer.

„Ja maar, moeder, hebt u *die* veel?"

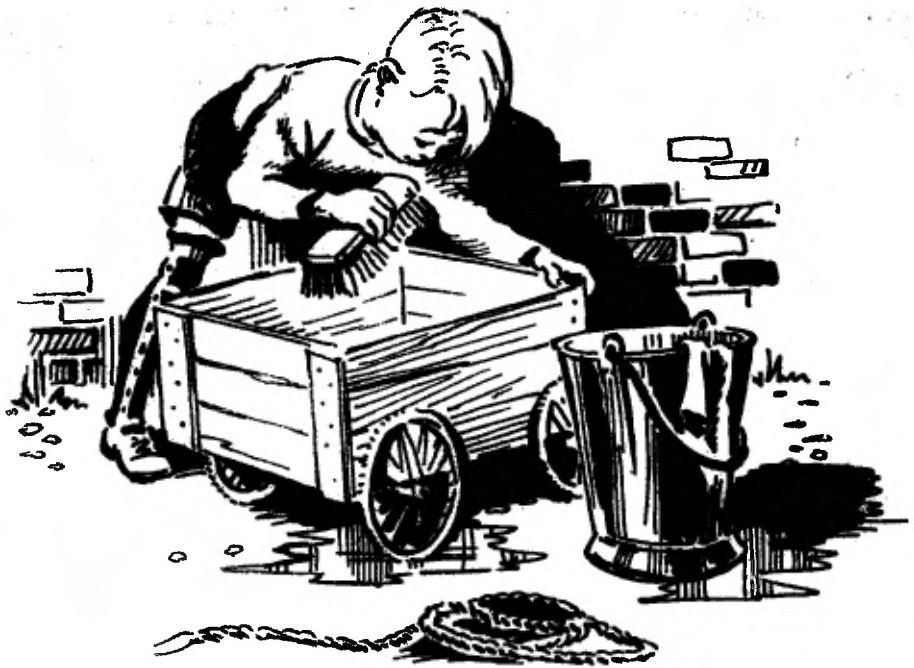
„Wel een paar, Bram, en dan zal 'k wel eens aan tante Nel vragen."

„Dat doe ik zelf. 'k Ga overal. Bij alle huizen. U hebt nog nooit zo'n mooi tekenboek gezien.... Wie de meeste heeft, krijgt het!"

„Maak je maar niet te druk," zegt moeder bezorgd. Bram is zo opgewonden. Hij kan er haast niet van eten, en praat onophoudelijk.

Na het eten gaat hij eerst zijn kar in orde maken. Met een borstel boent hij hem van binnen en van buiten mooi schoon. Van een arbeider aan de haven krijgt hij een sterk touw. Nu moet de kar nog drogen. Wacht, hij kan alvast naar de burens gaan.

„Dag, tante Nel, mag ik alle ouwe kranten die u hebt?"



„Zo, Brammetje, ga je die sparen? Ik heb net vanmorgen schone kranten in de keukenkastjes gelegd, maar ik zal ze in 't vervolg voor je bewaren, hoor!”
„'k Moet ze Donderdag mee naar school nemen. 'k Ga een boek verdienen!”
„Fijn, doe je best maar, hoor! Je niet te moe maken!”
Ze kent haar kleine buurjongetje wel....

De kar is nu bijna droog. Bram legt één schone krant op de bodem, dan kunnen de andere niet vuil worden. 't Touw trekt hij over z'n schouder, net als de arbeiders aan de haven doen, als ze een zware vracht hebben.

Moeder ziet hem gaan. Ze schudt haar hoofd. Dat is toch eigenlijk geen werk voor haar zwakke Brammetje. Hij spant zich véél te veel in. Vanavond is hij

weer brommerig van moeheid. Maar ze wil het hem toch ook niet verbieden. Er zijn zo weinig dingen, waar hij echt plezier in heeft. Zo weinig dingen, waar hij echt aan kan meedoen. Láát hem maar. Morgen is het Zondag. Dan kan hij weer uitrusten.

Bram gaat hekje in, hekje uit. Hij belt of klopt en komt overal met dezelfde vraag, de vraag om oude kranten.

Erg hard groeit de stapel niet.

Buurman Van der Kaa komt zelf voor. Hij geeft de krant altijd aan Opa Huisman. Dan moet Bram dáár maar even vragen.

Bij Willemsen komt mevrouw. Ze heeft een natte schort voor en haar armen zitten vol zeepsop. Ze is juist bezig haar vijf kinderen in bad te doen en ze moppert, dat ze voor zo'n snertboodschap van haar werk moet.

Boos smijt ze de deur dicht.

En de oude meneer Veenstra, met z'n kale hoofd en wit sikje, leest helemaal nooit een krant. Dat vindt hij te duur! Hij hoort het nieuws wel door de radio of bij de kapper, als hij zich laat scheren. Nee, erg hard gaat het niet.

Toch geeft Brammetje de moed niet op. Hier staan kleine huizen en er wonen arme mensen. Wacht maar, als hij straks in de Dorpsstraat komt, met de mooie winkels en de deftige villa's. Dan is z'n kar zó vol. Maandag haalt hij wéér een kar vol en Dinsdag... O, en dan Woensdagmiddag nog....

Straks moet er nog een vrachtauto komen om hem met z'n kranten naar school te brengen. Dan roepen

ze allemaal: „Hoera voor Brammetje Buitenhuis!” En meester gaat gauw het boek halen!

Zo bedenkt Bram mooie verhalen en vol hoop belt hij aan bij de eerste villa in de Dorpsstraat. De mensen zullen wel blij zijn dat hij komt.

Als hij in zo'n prachtig huis woonde, zou hij óók blij zijn als een jongen de oude rommel weghaalde.

Een keurig dienstmeisje, met een wit schortje voor, doet open.

„Oude kranten? Er zijn al drie jongens geweest. Ik heb ze allemaal weggegeven!”

Als de deur allang dicht is, staat Brammetje er nog naar te kijken, z'n mond open. Dat is toch niet wáár? Daar heeft hij helemaal niet aan gedacht, dat er andere jongens zouden komen en bellen aan de huizen, waar *hij* kranten wilde halen. Dat ze hem vóór zouden zijn!

Maar natuúrljik. Het dorp is maar klein. Er zitten acht en dertig kinderen in de klas en die gaan allemaal hun best doen om het boek te winnen.

Verdrietig loopt hij verder. *Hier* nog maar eens proberen.

„De Wilde” staat er op de deur.

Heel zacht belt hij en heel beleefd vraagt hij om kranten, een paar maar. . . .

De mevrouw lacht. „Nee, beste jongen, Daan zou vreselijk boos zijn, als ik ze aan een ander gaf. . . .”

Daan. . . . Daan. . . . Bram begrijpt het niet goed.

Dan ziet hij weer 't naambordje. De Wilde! Oooooh! Hier woont Daan de Wilde! Dat hij daar geen erg in had! Die heeft natuurlijk hier in de buurt alles opgehaald.

Bram gaat op de kar zitten, om uit te rusten en na te denken.

Hij moet dus gaan waar geen kinderen van school wonen.

In de Torenstraat woont Klaas Koning. Op de markt Doekelientje. En in de Emmalaan Jan Dijkstra. De Lindenlaan. . . . daar weet hij niemand.

Daar zal hij dan maar heen gaan. Dan de Eikenlaan, de Oosterkade, en zo langs de Haven weer naar huis. Maar als hij bij de kerk komt, ziet hij tot z'n schrik, dat het al vijf uur is. Halfzes moet hij eten. Moeder is niet gauw boos, maar te laat thuiskomen, dat mag niet. Dan moet 't Maandag maar verder.

Moe en verdrietig draait hij z'n kar.

In twee winkels probeert hij het nog.

Maar de mensen zijn op Zaterdagmiddag veel te druk. Ze luisteren niet eens naar het kleine Brammetje met z'n zachte stemmetje.

Hij begrijpt er niets van.

Hij heeft toch zo éérlijk z'n best gedaan.

V. BIJ DE TRAMHALTE

En hij doet Maandag weer z'n best. En Dinsdag ook!

Als hij uit school komt, gunt hij zich geen tijd voor een kopje thee. Niet eens voor Margreetje.

Zo gauw mogelijk legt hij het touw over z'n schouder en gaat op weg.

En hij *krijgt* ook wel wat! Hier een paar kranten. Daar een stuk pakpapier, dat mag ook. Maar 't worden geen stápels, geen karren vol.

Hij weet nu wel zeker, dat hij het boek niet krijgen zal.

Dat er jongens genoeg zullen zijn, die veel, véél meer hebben.

Woensdagmiddag loopt hij in de Dorpsstraat, bij het wachthuisje van de tram.

Hij weet eigenlijk niet goed waar hij nog heen zal gaan.

Overall zijn ze geweest: hij, of een van de andere kinderen.

De mensen worden mopperig, als er al weer gebeld wordt om kranten.

't Is bijna halfvijf.

Bij 't wachthuisje staan een heleboel mensen. Dadelijk komt de tram.

Bram gaat op de kar zitten. Even wachten maar. 't Is altijd leuk, als de tram stopt en de mensen haastig in- en uitstappen.

Lang hoeft hij niet te wachten. Met vrolijk belgerinkel komt de tram om de hoek. Knarsend staat ie stil. „Parkstraat!” roept de conducteur. „Halte Parkstraat!”

Mensen dringen.

„Eerst laten uitstappen!” roept de conducteur weer.

Hij stapt zelf ook uit. Hij draagt een groot pak. Een zwaar pak.

Dat zet hij neer op de bank in het wachthuisje.

De mensen stappen in. De conducteur blaast op zijn fluitje. De tram tingelt en rijdt alweer.

Het trottoir is nu leeg. Het wachthuisje ook. Alleen dat pak, dat staat er nog.

Brammetje kan er zijn ogen niet van afhouden.

Dat pak. . . . is. . . . een stapel kranten. Een héél grote stapel. Prachtig schoon. Er zit een touw omheen.

Brammetje kijkt begerig. Die stapel er bij. Dan is ie klaar. Dan heeft ie misschien de meeste!

Zou hij? . . . 't Mag niet! Hij wéét wel dat het niet mag! Dat het stelen is! Hij wil het niet. Maar 't is of iemand hem influistert: „Toe maar! Dóé het maar! Je mag best óók eens iets winnen.”

En hij *houdt* ze niet! Hij geeft ze aan meester!

Hij kijkt rond. Niemand ziet het. De straat ligt leeg en verlaten. De winkels zijn gesloten op Woensdagmiddag. Doen? Hij rijdt z'n kar in het wachthuisje. De kranten die hij al had schuift hij een beetje op. Dan tilt hij de grote stapel er naast. Hij heeft er al zijn krachten voor nodig. Maar 't gáát! En 't past precies!

Even kijken of er niemand aankomt! Dan rijdt hij voorzichtig de kar weer de straat op. Oef, wat is dat zwaar! Zijn handen beven. Niet alleen van die zware kar. Ook van bangheid, dat iemand merken zal, wat hij gedaan heeft.

Daar komt een politieagent aan. Die heeft het natuurlijk gezien. Agenten zien altijd alles. Bram hijgt van schrik. Maar de agent wandelt rustig langs hem heen. Niemand let op dat kleine kereltje met die zware kar.

Je ziet de laatste tijd zoveel kinderen sjouwen met kranten. Dat is heel gewoon.

Thuis brengt Brammetje de kar in de schuur. Hij legt

er een aardappelzak overheen. Niemand hoeft het te weten.

Nu heeft hij misschien de grootste stapel. Dat wou hij toch zo graag?

Nu moest hij eigenlijk blij zijn.

Maar hij is niet blij. Hij wou maar, dat hij 't niet gedaan had.

Hij vindt het niet zo erg meer, als hij het boek niet krijgt.

Maar hij durft toch ook niet de stapel weer terug te brengen naar het wachthuisje.

Moeder komt eens kijken. „Heb je er veel?”

Ze wil de zak weghalen.

„Nee,” roept Bram bang. „Laat nou zitten. Ik heb het nou net zo netjes togedekt.”

Hij stopt de zak nog steviger om de kranten. Moeder laat hem maar.

Moe zit hij even later in de rookstoel.

Had hij 't maar niet gedaan. Ze merken het toch. Hij moet ze maar weggoeien. In 't bos, zodat niemand ze vinden kan. Of . . . of in de haven. Ja, dat zal hij doen. Straks, als er geen mensen meer werken aan de haven, gooit hij ze in het water. Hoeveel zouden 't er wel zijn?

Hij gaat weer naar de schuur, probeert ze te tellen. Maar ze zitten zo stijf op elkaar gebonden; hij raakt telkens de tel kwijt. Zonder die grote stapel is het maar een klein beetje. Toch maar meenemen dan? Maar als ze 't merken? Zou je in de gevangenis moeten als je kranten weggepakt hebt?

Hij kijkt eens over de haven. Er staan nog auto's en er lopen mensen.



En niemand mag het zien, als hij ze in 't water gooit.
Maar misschien gooit hij ze toch niet in 't water. Hij
wil ook wel eens een prijs winnen!

Zuchtend gaat hij weer naar binnen. Maar hij houdt
het er geen vijf minuten uit. Dan zit hij alweer bij de
kranten en probeert de oude even mooi recht te leg-
gen als de nieuwe.

Maar dan is het genoeg. Vader komt met grote stap-
pen de schuur binnen. Hij neemt Brammetje onder

z'n arm en zet hem op 't tuinpad. De schuurdeur gaat op slot en de sleutel verdwijnt in vaders grote broekzak.

„Ziezo, nu ga jij maar een eindje met Margreetje wandelen, en die kranten laat je daar staan tot morgen. En anders verbrand ik ze allemaal!”
Dééd vader het maar . . .

„Je moet maar vroeg naar bed gaan,” zegt moeder. Ze wist wel, dat het teveel voor haar Brammetje zou zijn, dat kranten ophalen. Toch is ze verwonderd als hij zonder tegenspreken, dadelijk na het eten, naar boven gaat. Dat doet ie anders nóóit. Dan moet ie toch wel èrg moe zijn.

Maar het duurt heel lang voor Brammetje slapen kan. En dan droomt hij van stapels kranten, die al hoger worden, en die over hem heen willen vallen.

VI. WAAR ZIJN DE KRANTEN?

Die Woensdagavond krijgen de mensen van het dorp geen krant.

Brammetjes vader ook niet. Maar hij werkt de hele avond in de tuin.

Het onkruid is zó hard gegroeid. En de bonen moeten geplukt.

En moeder heeft een heleboel kousen te stoppen, en aardappels te schillen voor de volgende dag. Als ze eindelijk klaar zijn, is het tijd om naar bed te gaan.

Ze merken niet eens, dat de krant niet gekomen is. Meester Van Spaanderen merkt het wel.

Ze eten altijd om zes uur. Na het eten leest hij de krant en dan gaat hij schriften nakijken. Sommen en dictee. . . . Hij zet rode strepen bij de fouten en helemaal onderaan een cijfer.

Maar deze avond is de krant er nog niet als ze allang gegeten hebben.

Meesters vrouw heeft afgewassen en zit nu te breien. Zó laat komt de krant nooit. Meester is al een paar keer in de gang wezen kijken. Hij loopt eens naar het hekje, om te zien of de krantenman er soms aankomt. Geen krant.

„Ga dan eerst schriften nakijken,” zegt z'n vrouw.

Maar dat wil meester niet. Hij wil eerst de krant lezen, net als altijd.

Hij wacht nog tien minuten. Dan zet hij z'n hoed op. Hij gaat vragen hoe dat zit. Misschien heeft De Bruin hem wel per ongeluk overgeslagen.

't Is niet ver. De krantenman zit op de bank voor z'n huis.

Zie je wel: Hij is natuurlijk al klaar met rondbrengen!

„Zo, De Bruin, kan ik de krant meenemen?”

„Als er meer een was, meester!”

„Wat nou, zijn er geen kranten gekomen?”

„Ik weet zelf niet wat ik zeggen moet, meester. Ze zijn wèl gekomen, maar ze waren er niet. 't Lijkt wel toverij! Ze komen altijd met de tram van halfvijf. De conducteur zet ze in 't wachthuisje en als ik om vijf uur van m'n werk kom, neem ik ze mee. Dat is altijd goed gegaan. Waarom ook niet? Wie neemt er nou zo'n pak kranten mee. 't Is me nogal geen vrachtje! Maar nu waren ze weg. Ik dacht natuurlijk dat ze niet meegekomen waren. Toen heb ik op de tram van

halfzes gewacht. Geen kranten! Toen heb ik opgebeld, maar alles was net gegaan als altijd. Gerritsen, de kruidenier, is met de tram van halfvijf meegkomen en heeft zelf gezien, dat de conducteur ze in 't wachthuisje zette. Snapt u dat nou? Niemand steelt toch een pak kranten? Allemaal dezelfde, wie heeft daar nu wat aan? Ik ben maar buiten gaan zitten. Iedere keer komt er iemand vragen waarom hij geen krant gekregen heeft. Ik kan er toch ook niks aan doen!"

Nee, meester begrijpt het ook niet. 't Is een vreemde geschiedenis. Hij gaat maar weer naar huis. Maar op eens staat hij stil, zomaar midden op straat.

De kranten voor school! . . .

„Niemand steelt een pak kranten!" zei de krantenman.

Maar een jongen, die erg graag de meeste kranten wil ophalen? . . .

Een jongen, die erg graag dat mooie boek wil winnen? . . .

Die misschien wèl! . . .

Hoe meer meester er over nadenkt, hoe meer hij begint te geloven, dat een van de kinderen uit zijn klas de schuldige is. Maar wie? . . .

Tommie van Leeuwen? . . . Hans de Groot? . . . Harmen, of Daan? . . .

Hij wéét het niet.

Hij heeft een fijne klas en hij houdt van z'n kinderen. Er zijn wel echte bengels bij, maar *stelen*, dat doen z'n jongens niet!

De volgende dag gaat meester naar school met deze grote vraag: *Wie* heeft het gedaan? . . .

Brammetje heeft een andere vraag. Zal meester het merken?

Hij kan er niet van eten. Hij is wit en moe. Moeder let extra op hem. „Zal 'k een eitje voor je koken?” Anders wil hij dat graag hebben. Nu schudt hij alleen z'n hoofd. Nee, geen ei, en geen brood ook. Alleen nog een kopje thee. Z'n mond is zo droog.

't Is gelukkig de laatste dag van die kranten, denkt moeder. Hij zou zich ziek werken.

„Moet je ze straks meenemen?”

„Nee, vanmiddag.”

„Laat vader ze dan even brengen, op de fiets!”

Brammetje wordt rood. „Nee,” zegt hij driftig, „ik doe het zèlf. Ze doen het allemáál zelf!”

„Nou, stil maar,” sust moeder. „Het *hoeft* immers niet. Maar 't is zo zwaar voor je!”

Onrustig schuift Bram die morgen in z'n bank. Hij probeert ijverig te werken. Maar hij ziet wel, hoe meesters ogen door de klas dwalen, alsof ze iemand zoeken, een dief!

„En, Daan,” vraagt meester, „heb je er veel?”

„Nou, meester,” zegt Daan gul. „Geeft u mij het boek alvast maar.” En hij lacht vrolijk.

Nee, Dáán heeft het niet gedaan.

Meester geeft het zoeken op. De grootste belhamels van de klas, ze kijken zo eerlijk, zo vol verwachting, dat *zijn* geen slechte jongens.

Hij moet maar rustig wachten tot vanmiddag. Aan Brammetje denkt hij niet.

VII. VAN WIE IS DIE MOOIE STAPEL?

Van alle kanten komen ze aansjouwen. Met karretjes, fietsen, grote tassen, aardappelzakken. . . . Een van de meisjes komt zelfs met een kinderwagen. Maar niemand lacht er om. Ze kijken alleen of een ander soms meer heeft. . . .

Voor in de klas worden ze opgestapeld. Grote stapels en kleine. Iedereen moet z'n naam op een briefje schrijven en op z'n stapel leggen.

„Rustig, hoor!” zegt meester.

Als alle kinderen op hun plaats zitten, loopt hij langzaam de stapels langs. Hij leest de namen. Wel vier of vijf stapels zijn even hoog.

Er is één stapel met een heleboel nieuwe kranten. Ze zijn zo mooi schoon. Ze liggen zo netjes recht. En er zit een touw omheen. Meester leest het briefje. Dan draait hij zich langzaam om. Hij kijkt de klas door, de rijen langs, tot de achterste bank, waar Brammetje zit.

Brammetje weet zich geen ráád! Nu wéét meester het! Hij voelt zich akelig. Hij voelt zich net als in het ziekenhuis, toen hij zo erg moest overgeven. Hij moet zich aan de bank vasthouden. En z'n ogen staan groot en angstig in z'n wit gezicht. Angstig, zoals een vogeltje, dat gevangen gehouden wordt in een grote vuist. Angstig, zoals een hond, die weet dat hij slaag zal krijgen.

Meester ziet dat witte gezicht en die bange ogen. En dan komt een groot medelijden in zijn hart.

„Jullie willen natuurlijk graag direct weten, wie de meeste heeft. Maar dat kan ik echt niet zeggen. We

zullen ze laten wegen, dat is eerlijker. Daan, vraag jij even of Jansen ze in het lege lokaal zet!"

Brammetje laat de bank los. Meester weet het dus niet! Meester.... weet.... het.... *niet!* Maar het maakt hem niet blij. 't Komt tòch uit. Als meester de kranten gaat wegen, ziet hij het tòch!

De conciërge haalt de kranten weg. Een paar van de grootste jongens mogen helpen. Voorzichtig, dat de briefjes er niet afwaaien.

Meester fluistert even met Jansen. Deze knikt. Een grote stapel houdt hij apart. Die zet hij achter op de fiets. Die brengt hij naar de krantenman. Nu krijgen de mensen toch nog een krant, al is het een beetje te laat.

Brammetje buigt zich over z'n rekenschrift. Hij maakt vlekken en fouten. Hij leest de sommen wel tien keer over en nog begrijpt hij ze niet. Hij draait en schuifelt. Soms veegt hij met z'n mouw langs z'n ogen, en hij zucht dat je 't door de hele klas kunt horen. Had hij nou maar niet z'n naam op dat briefje gezet....

„Bram!"

Hij zit stijf van schrik. Zie je wel: Meester wéét het! „Bram, houd jij van vlinders, die opgezet zijn?"

Bram knikt, hoewel hij helemaal niet weet wat meester bedoelt.

„Ik heb er thuis een heleboel, in een glazen kastje. Ga je om vier uur mee, dan mag je ze zien!"

Weer knikt Bram. Dus.... dus, meester weet het niet?

Hij mag mee naar meesters huis. Nu zijn alle jongens van de klas jaloers op hem.

En toch.... toch kan hij niet blij zijn.

VIII. BIJ MEESTER THUIS

Om vier uur joelen ze naar buiten. Bram gaat z'n karretje halen. Meester wacht bij het hek. Hij zit op de fiets, z'n ene voet op het trottoir. „Laat je kar maar in 't fietsenhok tot morgen, Bram, dan kun je meerijden!”

Zie je wel, dat meester het niet weet?

Onhandig klautert hij even later op de bagagedrager. Hij verdwijnt helemaal achter meesters hoge rug.

Bonk, bonk, bonk, rijden ze over de keien van de Dorpsstraat.

Nog harder bonkt het, als ze de tramrails oversteken. Maar door de gladde Beukenlaan suist het alleen maar zachtjes.

Meesters grote hand voelt langs Bram heen.

„Ik dacht, dat ik je verloren had, je bent zo stil.”

Nee, meester weet het *niet!*

Ze gaan achterom en stappen de keuken binnen. Meesters vrouw schenkt juist water in de theepot. Ze lacht vriendelijk. „Zo, heb je visite meegebracht? Dan zal ik gauw nòg een kopje klaarzetten!”

„We komen zó theedrinken,” zegt meester. „En we gaan ook vlinders bekijken. Maar eerst even samen praten, hè Bram?”

„Kom maar mee naar boven!”

Meester is éven vriendelijk als straks. Maar toch voelt Bram, dat meester het wéét, en dat het nu gaat komen! Wàt, weet hij niet. Maar iets héél ergs.



Het liefst zou hij omdraaien, de keuken weer door, en hard weglopen.

Maar hij doet het niet. Hij durft niet. Stil loopt hij achter meester aan, de trap op, de studeerkamer binnen.

Er staat een groot schrijfbureau, met een stoel er achter. Daar gaat meester zitten. Bram krijgt een stoel tegenover hem. Dan wordt het stil in de kamer. Bram kan meesters horloge horen tikken.

Zei meester nu maar wat!

Bram staart naar het kleed op de vloer. Hij zwaait onrustig met zijn beugelbenen.

„Bram!”

Schuw kijkt hij op. Niet huilen! Hij bijt z'n tanden op elkaar.

„Brammetje, waarom heb je dat gedaan?”

Meesters stem is zo vriendelijk. Nee, *niet* huilen!

Maar als meesters hand zacht over z'n hoofd strijkt,

snikt hij het uit. Hij snikt, dat z'n hele lijf er van schokt.

Meester wacht rustig tot hij uitgeuild is.

„Wou je dat boek zo graag hebben?”

Bram knikt. „Ik. . . ik win nóóit wat! Ik. . . ik kan niks! Niet hard lopen en niet ver springen. . . en geen mooie opstellen maken. . . en niet lezen zonder fouten. . . niks. . . alleen tekenen, en daarom wou ik zo graag dat boek! En. . . 't was zo moeilijk. . . met die kranten. Veel moeilijker dan ik dacht. Overal waren ze al geweest. . . Ik kreeg haast niks. . . En toen zag ik die stapel in dat wachthuisje. . . met niemand er bij. . .”

Hij huilt weer.

„En toen heb je die er maar bij genomen,” vult meester aan.

Bram knikt.

„En als nu niemand het gemerkt had, en jij had het boek gewonnen, zou je er dan echt blij mee geweest zijn?”

„Nee,” zegt Bram, „ik wou dadelijk al, dat ik het niet gedaan had. Maar ik durfde ze niet meer terug te brengen!”

Meester laat Brammetje uitpraten. Nu en dan snikt Bram nog, maar toch veel kalmer vertelt hij van z'n ziek-zijn, en van die akelige beugels, en dat iedereen een hekel aan hem heeft. En ook dat hij Doekelientje niet aan haar strik getrokken heeft. Dat hij 't alleen maar netjes wilde maken.

Nee, Brammetje is geen slechte jongen. Geen dief en geen stiekemerd.

Alleen maar een klein kereltje, met een groot ver-

driet, en dat nu geprobeerd had zichzelf een beetje gelukkig te maken. Maar 't was hem niet gelukt. Door stelen kun je nooit gelukkig worden.

„Kijk,” zegt meester, „sommige mensen krijgen een groot verdriet te dragen. Ik zag laatst een vrouwtje. Ze had in de oorlog een been verloren en moest nu gereden worden in een wagentje. Het was een echte stakker. Maar als je gezien had, hoe blij en dankbaar ze keek, dan schaamde je je, dat je ooit boos durfde wezen om een kleinigheid. Als de Here ons een verdriet oplegt, vraagt hij van ons, dat zonder mopperen te dragen. Dat is moeilijk. Maar als je bidt, of de Here je helpen wil, dan gaat het!”

Nu gaan ze theedrinken. 't Is te laat geworden om nog vlinanders te kijken. Dan zou moeder ongerust worden.

„Kom je dan Zaterdagmiddag terug voor de vlinanders?”

„Ja meester, graag meester!”

„En, Bram, de krantenman weet het, daar heeft Jansen voor gezorgd. *Ik* weet het nu ook. Nu moet je 't nog thuis vertellen. En je weet zeker wel, Wie je dan nog om vergeving moet vragen?”

„Ja meester!”

„Niet vergeten, hoor! En ga morgen maar weer op je oude plaatsje zitten. Maar van haarlinten afblijven. Dat is werk voor moeders.”

Langzaam loopt Bram naar huis. Hij ziet er wel een beetje tegenop. Wat zal moeder zeggen. . . . Vader zegt nooit veel. Maar hij heeft harde handen. . . .

Moeder staat al uit te kijken. Ze ziet dat Bram gehuild heeft.

„Moest je schoolblijven?”

„Nee, ik ben met meester naar huis gegaan, want ik had. . . . ik moest. . . .”

Hij weet niet goed hoe hij 't vertellen moet. De tranen willen weer komen.

Dan neemt moeder haar grote jongen op schoot, net of hij Margreetje is. Zo gaat het makkelijker. Zo vertelt Bram alles, zoals hij het ook aan meester heeft verteld.

„Domme Brammetje,” zegt moeder, „dacht je nu heus, dat je gelukkig werd door stelen?”

Samen vertellen ze het aan vader. „'t Is mooi,” zegt vader, „heeft meester je al straf gegeven? Niet? Een veel te goeie meester heb jij!”

Moeder schudt haar hoofd. Net of ze zeggen wil: „Niet doen, vader. Bram heeft door z'n angst al straf genoeg gehad.” En vader begrijpt het wel, al zegt moeder het niet hardop.

's Avonds komt moeder hem toestoppen. „Heb je gebeden, Bram?”

„Ja moeder, ook van de kranten. Vindt de Here me nu geen dief meer?”

Moeder gaat op de rand van het bed zitten. „Nee, m'n jongen,” zegt ze. „Als je stout geweest bent en je vertelt alles aan de Here, als je er echt spijt van hebt en je vraagt of de Here het vergeven wil, dan doet Hij het altijd, al is het nòg zo veel. Om Jezus' wil! De Here Jezus is als een klein Kindje geboren in Bethlehem, Hij heeft veel verdriet gehad en Hij is gestorven aan het kruis. Allemaal voor onze zonden. Omdat Hij ons liefheeft. Ook de kinderen. Als je daaraan

denkt, Bram, dat de Here Jezus Zijn prachtige hemel verlaten heeft om de mensen gelukkig te maken, dan moet je eigenlijk altijd blij en dankbaar zijn. Ook als je ziek bent, ook als je beugels hebt. Dat is erg moeilijk. Daarom moet je iedere avond bidden of de Here je helpen wil en je een nieuw hart geven.”

Na een poosje gaat moeder nog eens kijken. Hij zag zo wit: haar zorgen-Bram. Maar nu slaapt hij als een roos. En z'n gezicht is zo tevreden, of er geen beugels voor z'n bed staan, die hij morgen weer aan moet.

IX. EEN HELEBOEL VERRASSINGEN

Het is heel stil in de klas. Ze hebben gezongen. Meester heeft gebeden en kijkt de rijen langs. Zal hij nu zeggen wie 't boek gewonnen heeft? De kinderen kijken vol spanning.

Achter Doekelientje zit Bram. Hij krijgt het boek *niet*. Maar hij is tòch blij. Nu weet meester alles. Nu is al zijn bangheid weg. En hij zit zo fijn op z'n oude plaatsje. Doekelientje heeft de rode linten in haar krullenvlechten. En er zit wéér een eindje dubbel. Bram laat het stil zitten. Maar Doekelientje heeft een domme moeder, hoor!

„Ik wou, dat ik acht en dertig prijzen had,” zegt meester. „Jullie hebben allemaal hard gewerkt. Maar 'k heb maar één boek, en er is één jongen, die de meeste kranten had. Dat is Daan de Wilde. Daan, welgefeliciteerd!”

„Dank u wel, meester,” glundert Daan. „Ziet u nou wel!”

Ze roepen allemaal: „Hoera voor Daan de Wilde!”
De juffrouw van de tweede klas kijkt door de glazen tussendeur. Wat een herrie maken die daar. 't Lijkt wel of alle kinderen jarig zijn.

Dan gaan ze dictee maken. Bram mag de blaadjes uitdelen. 't Is net of de meester zeggen wil: „Zie je wel, dat ik je vriend ben?”

En als ze om vier uur naar huis gaan, zegt meester: „Denk om de vlinders, hoor!”

Nou, of hij er om denkt. Keurig schoon gewassen en z'n Zondagse blouse aan, gaat hij Zaterdagmiddag naar het huis van de meester. O, wat is daar een boel moois. Hij raakt niet uitgekeken. Meester heeft een glazen bak met goudvissen.

Hij heeft wel vijftig opgezette vlinders, zo prachtig, of ze nog leven.

En postzegels. . . . wel duizend.

Meester en z'n vrouw drinken thee. Bram krijgt limonade, en een koekje.

Voor hij het weet is het tijd om naar huis te gaan.

Dan moet hij nog even mee naar boven.

Op zolder staat een grote werkbank. Daar ligt een figuurzaag op, een hamer, een nijptang, een doos met spijkers. . . . Hij had nooit gedacht, dat een meester al die dingen hebben zou.

Er ligt ook een pakje.

„Bram,” zegt meester, „ik heb nooit geweten dat jij zo graag tekende. Vroeger deed ik het ook wel, maar ik heb er geen tijd meer voor. Als je 't niet erg vindt

dat het gebruikt is, mag jij mijn oude spullen wel hebben." Hij geeft Bram het pakje. Daarin zitten.... één, twee, *drie* tekenboeken, met nog een massa lege bladen er in. Een doos met tubetjes verf, twee potjes gekleurde inkt en twee penseeltjes, een dikke en een dunne.

Bram begrijpt er niets van. Mag hij er iets van uitzoeken?

Nee, hij mag het hebben, houden! Allemaal! „Niet voor de kranten, Bram, zomaar, omdat je mijn kleine vriend bent.”

Hij kleurt van blijheid. Dat is nog mooier dan het boek van Daan!

„Dank u wel, meester,” stottert hij. Vader heeft gelijk: Meester is veel te goed voor hem.

Voorzichtig draagt hij z'n schat naar huis. Wat een geweldige verrassing!

Maar er komen nog meer verrassingen. Meester gaat praten met vader en moeder Buitenhuis. Hij gaat praten met de dominee en de wijkzuster.

En die zomer gebeurt het: Brammetje gaat naar zee. Heel de grote vakantie geniet hij van de zon en de zeelucht.

Een smal, bleek Brammetje ging er heen. Een zwak kereltje, met dunne beentjes.

Maar een sterke jongen komt terug. Een jongen met een roodverbrand gezicht en stevige, bruine benen. Het jaartje dat hij beugels dragen moet is niet eens een héél jaar geworden.

Nu gaat hij weer naar school. Hij speelt rovertje en krijgertje en voetje van de grond. En iedere Woens-



dagmiddag gaat hij naar meesters huis. Dan helpt meester hem moeilijke woorden schrijven en lastige sommen maken.

„Bram,” zegt meester dan, „je wordt nog eens de knapste jongen van de klas!”

INHOUD

	Blz.
I. Brammetje Buitenhuis	3
II. Van een groot en een klein meisje	5
III. De wedstrijd	12
IV. Kranten ophalen	15
V. Bij de tramhalte	19
VI. Waar zijn de kranten?	24
VII. Van wie is die mooie stapel? . . .	28
VIII. Bij meester thuis	30
IX. Een heleboel verrassingen	35